

Forlystelsesskatten, som jo synes at være det eneste Tvistemaal mellem os foreløbigt. Det ærede Medlem hævdede, at han syntes meget godt om den Ordning, hvorefter man tager en Forlystelsesskat af Det kgl. Teater paa 100,000 Kr. og derpaa yder samme Teater et Statstilskud af 300,000 Kr., og vilde, hvis det ikke lykkedes Det kgl. Teater at undvære dette Tilskud, kaste Skylden derfor paa den kunstneriske og økonomiske Ledelse. Hvad Ledelsen angaar, har jeg ikke, som Finansminister, noget med den at gøre og har ikke Ret til at udtale mig imod den. Maaske har jeg ogsaa nok en Mening derom, men den beholder jeg nu for mig selv. Derimod maa jeg have Lov til at sige, at naar et Teater skal skaffe sig Indtægt, maa det skaffe sig den gennem Billetsalget, og hvis et Teater har meget store Udgifter for at skaffe Folk til Huse, maa det nødvendigvis skaffe sig den fornødne Indtægt ved at sætte sine Biletpriser op — hvilket Teatret jo for Resten daglig gør, idet der ikke er een Pris ved Det kgl. Teater, men to og tre, saaledes at det i gamle Dage meget ofte var gennem den forhøjede og fordoblede Pris, Indtægten kom. Men naar man — og det skete jo ved Forlystelsesskatten — tvinger Teatret til at lægge en bestemt Sum paa hver Bilet, saa afskærer man Teatret Muligheden for at opnaa saa stor en Indtægt, som det ellers kunde faa, naar man samtidig lader denne Forhøjelse paa hver Bilet gaa ind i Statskassen. Thi der er til syvende og sidst i Publikum kun en vis Sum, det kan ofre til Teatret, og naar Prisen forhøjes, kan den enkelte Middelstandsfamilie ikke besøge Teatret og følgelig Teatret ikke faa højere Indtægt. Jeg maa altsaa stadig fastholde, at man har handlet ilde mod Teatret ved at paalægge det en saadan Afgift og derved forhindre det i — jeg taler kun om det rent økonomiske — at skaffe sig større Indtægt, hvis en saadan behøvedes. Saa vil jeg endnu sige, at denne Ordning, hvorefter man giver 300,000 Kr., og faar 100,000, ikke forekommer mig at være den ideale. Heller ikke, naar den praktiseres andre Steder. Efter utallige Tvivlsmaal og Forhandlinger har man bestemt sig til at yde Aarhus Teater et Tilskud, som det ganske sikkert fortjente, paa 10,000 Kr. Men samtidig tager man jo Forlystelsesaafgiften, 14,000 Kr. Nu vil jeg dog virkelig spørge? Er det et Tilskud, man giver Aarhus Teater, naar man vel yder det noget, men tager mere og derved, som Teatret gør gældende, skader Besøget, idet Folk ikke er i Stand til at betale den

højere Biletpris? Mig forekommer det at være en overmaade daarlig Skatteordning eller Ordning i det hele taget. Jeg tør ikke nævne det ærede Medlems Navn, ellers vilde jeg knytte det til det, jeg vil kalde det, Zebelftoftske Skattesystem, som altsaa ikke jeg har nogen som helst Respekt for.

Inden jeg forlader det ærede Medlem, vil jeg dog sige, at mit almindelige Syn paa, hvordan man finansielt er stillet her i Landet, i Tilslutning til, hvad jeg før sagde, kan sammenfattes deri, at de tidligere Udgiftsbevillinger, hviler saa tungt paa hvert Aars Finanslov, at man egentlig ikke kan betragte denne som en Enkelthed. Fortiden kaster sin Skygge over enhver Finanslov her i Landet. Man har i Forvejen ved Love — jeg taler ikke om de organisatoriske Love, men om de særegne enkelte Love — bundet Indtægterne og bestemt Udgifterne i en saadan Grad, at man er ganske afhængig af denne Ordning. Naar det ærede Medlem altsaa siger til mig, at han syntes, der var visse Førstebevillinger, som var for smaa, eller visse kalkulatoriske Beløb, som ikke var bragte op i den Højde, de maaske burde bringes op til, svarer jeg dertil: Ja, der er jo Hævd og Praksis derfor; vi er overhovedet i mange Aar kommet langt ind paa en gal Vej, idet Finansloven paa Indtægtssiden er det enkelte Aars Finanslov, men paa Udgiftssiden paa een Gang Finanslov for mange tidligere Aar og for de kommende, hvad jeg i Virkeligheden anser for en overmaade slet Egenskab ved en Finanslov. Jeg kan ikke i dette Øjeblik regne ud, hvilke Udgifter paa Finanslovsforslaget der er betingede ved tidligere Love og Finanslove. Jeg kan egentlig heller ikke angive, hvor meget der i Øjeblikket forudsættes at ville blive opført paa kommende Finansloves Udgiftskonti. Men jeg er fuldkommen vis paa, at Finansloven ikke giver det Billede, den burde give, af det enkelte Aar, at Finanslovsforslaget i Virkeligheden ikke er et Finanslovsforslag for det enkelte Aar, men baade for de tilbagelagte og for de kommende Aar. Idealet vilde være — og det kan være, man en Gang naar det, skønt man ikke plejer at naa til Idealerne her i Verden —, at naar man vedtog en Udgiftsbevilling, saa opførte man den hele Bevilling paa Finansloven for det paagældende Aar. Det synes maaske i Øjeblikket saa ganske urimeligt, og alligevel vilde det være den eneste fornuftige Regnskabsmaade, den bedste Regnskabsmaade, skal jeg sige, som man kunde komme til. Til Christiansborg Slot bevilgede man for 10—11—12 Aar siden — jeg erindrer ikke nøje